

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **O. P. Z.,** zastoupena Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 3, Olomouc, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje**, se sídlem J. A. Bati 5637, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2010, č. G 1976125, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 11. 2011, čj. 57 A 104/2011 – 20,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 11. 2011, čj. 57 A 104/2011 - 20, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně se žalobou u krajského soudu domáhala zrušení pokutového bloku ze dne 4. 10. 2010. Dle něj byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Krajský soud v záhlaví uvedeným usnesením žalobu odmítl. V odůvodnění usnesení uvedl, že žaloba proti rozhodnutí vydanému v blokovém řízení je nepřípustná, neboť žalobkyně souhlasila s projednáním přestupku v blokovém řízení a nevyužila tak možnost projednat přestupek v řádném řízení. Nevyčerpala tedy procesní prostředky k ochraně svých práv. Dle názoru krajského soudu jedinou relevantní možností bylo odmítnout zaplatit uloženou pokutu. Vždy je totiž nezbytné mít na zřeteli účel blokového řízení, jímž je projednat věc rychle, efektivně a s okamžitou právní jistotou.

[2] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti usnesení krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V ní stručně namítá, že její žalobu krajský soud odmítl bez dalšího v podstatě pouze s poukazem na to, že nevyčerpala

všechny opravné prostředky, které měla k dispozici. Stěžovatelka ovšem nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že ve věci není sporu o tom, že udělenou pokutu na místě zaplatila. Tento závěr krajského soudu nemá dle jejího názoru žádnou oporu ve spisu. Pokutový blok není stvrzenkou o zaplacení blokové pokuty. Stěžovatelka již v žalobě tvrdila, že s přestupkem nesouhlasila, na uvedeném místě se ani nenacházela a pokutový blok nepodepsala. K prokázání těchto svých tvrzení žádala o provedení grafologického posudku ohledně jejího podpisu. S ohledem na rozsudek NSS, čj. 9 As 25/2010 - 44, je stěžovatelka přesvědčena, že v jejím případě není rozhodnutí vydané v blokovém řízení vyloučeno z přezkumné činnosti správních soudů, neboť v dané věci je sporná právě otázka, zda toto řízení bylo vůbec vedeno. Vzhledem k tomu, že se krajský soud s touto námitkou nevypořádal, resp. vůbec nezabýval, považuje napadené usnesení krajského soudu za nezákonné; krajský soud nevycházel ze zjištění, která mají oporu ve spisu, a věc nesprávně právně posoudil. Proto stěžovatelka požaduje, aby bylo usnesení krajského soudu zrušeno a věc vrácena soudu k dalšímu řízení.

[3] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na svém vyjádření učiněném k žalobě, včetně námitky opožděnosti podané žaloby. Skutečnost, že bloková pokuta byla udělena právě stěžovatelce, vyplývá bez důvodných pochybností ze správního spisu. Tvrzení stěžovatelky tak považuje žalovaná za účelové. Žalované není naproti tomu známo, jakým způsobem by mohl grafologický posudek podpisu stěžovatelky, tj. odhad osobnostních rysů, přispět k objasnění věci (*pozn. NSS* – v replice ze dne 13. 2. 2012 na vyjádření žalované stěžovatelka upřesnila, že měla samozřejmě na mysli posudek z oboru písmoznalectví). Žalovaná navrhuje, aby zdejší soud kasační stížnost zamítl.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti, a to v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; shledal přitom, že napadené rozhodnutí trpí vadami, k nimž by musel přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Kasační stížnost je důvodná.

[6] Jediným důvodem kasační stížnosti je důvod uvedený pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Tento důvod je ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním (srov. např. rozsudek ze dne 27. 5. 2004, čj. 3 Azs 32/2003 – 92; všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[7] Otázkou, zda je či není proti rozhodnutí o pokutě uložené v blokovém řízení přípustná žaloba, se judikatura již zabývala. V rozsudku ze dne 29. 12. 2004, čj. 6 As 49/2003 - 46, publ. pod č. 505/2005 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že uložení pokuty v blokovém řízení je správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Z hlediska možnosti jeho přezkumu ve správním soudnictví však konstatoval následující. Pokud soudní řád správní označuje za nepřípustnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.], tím spíše musí být nepřípustná žaloba proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání.

[8] V nyní posuzovaném případě se však jedná o situaci, kdy stěžovatelka již v žalobě tvrdila, že blokové řízení nebylo ukončeno a pro jeho konání ani nebyly dány podmínky. Konzistentně totiž tvrdí, že k projednání svého jednání v blokovém řízení neposkytla nezbytný souhlas a žádný pokutový blok nepodepsala. Krajský soud se ovšem touto námitkou nezabýval a ani se s ní nijak nevypořádal. Naopak, naprosto ji pominul, a vyšel naopak z toho, že blokové řízení bylo řádně ukončeno vydáním pokutového bloku na základě souhlasu stěžovatelky, která se tím sama zbavila možnosti vyčerpat řádné opravné prostředky, a proto žalobu jako nepřípustnou odmítl.

[9] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 12. 8. 2010, čj. 9 As 25/2010 - 44, řešícím stejnou otázku (obdobně viz i rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2011, čj. 9 As 75/2010 – 49, srov. též rozsudek ze dne 23. 9. 2011, čj. 8 As 69/2011 - 40), konstatoval, že takový postup krajského soudu nelze akceptovat, neboť zcela opomíjí žalobní tvrzení. Krajský soud tedy pro svůj závěr o nepřípustnosti žaloby nevyšel z dostatečných zjištění. Jeho usnesení je proto nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a to z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Se zřetelem ke shora uvedenému je třeba, aby se krajský soud vypořádal s otázkou, zda je proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek nepřípustná žaloba rovněž v případě, kdy je zpochybňována samotná skutečnost, že stěžovatelka poskytla souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Teprve po zodpovězení této otázky bude možné odvíjet další postup v projednávané věci, resp. posuzovat přípustnost žaloby či existenci ostatních podmínek řízení i z dalších zákonem požadovaných hledisek.

[10] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou, proto usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Vysloví tedy jasný a srozumitelný závěr, zda je žaloba proti uložení pokuty v blokovém řízení nepřípustná i za situace, kdy stěžovatelka v žalobě tvrdí, že k projednání svého jednání v blokovém řízení neposkytla souhlas.

[11] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu